ÎNGRIJITORUL

de Ovidiu Bufnilă

CRED că îl cunoaşteţi şi dumneavoastră pe îngrijitorul ştrandului din oraşul nostru. Locuieşte prin apropiere, fumează ţigări fără filtru şi este un om de încredere. Tunde din două în două săptămîni gardul verde care înconjoară ştrandul, aruncă cu grijă crengile într-un cărucior pe care îl împinge apoi fără greutate spre poartă. Oamenii plonjează în bazinul cu apă caldă, strigă şi rîd, copiii aruncă în apă mingi de cauciuc. Îngrijitorul repară duşurile, rîde de glumele celor din jur şi fumează mai departe ţigări fără filtru. Se pare că viaţa i-a oferit mereu mici bucurii care i-au alimentat din plin optimismul cu care îi molipseşte pe toţi. Seara, după ce lumea pleacă obosită şi fericită, adună cu o ţepuşă din fier hîrtiile rămase în jurul bazinului, iar dimineaţa pe la cinci curăţă apa de frunzele copacilor din jur. Vine toamna, îşi spune, în curînd oamenii se vor îmbrăca cu haine groase şi se vor gîndi cu părere de rău la soarele verii.

Acum două zile, în timp ce aşteptam pe terasă ospătarul să-mi aducă o halbă, l-am zărit pe bătrînul îngrijitor stînd la o masă vecină. Bea bere şi discuta cu un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată. Am despăturit numărul treizeci şi cinci al „României literare” şi am început să citesc un articol despre mitologie. Soarele de toamnă se topea peste mese şi peste feţele oamenilor. Cuvintele bătrînului îngrijitor ajungeau pînă la mine:

— Nu credeam, spunea, să mi se întîmple aşa ceva tocmai mie. Nimeni nu m-ar crede că l-am văzut.

— Şi dacă eu te-aş crede? spuse necunoscutul.

— Ai face-o din politeţe. Vine în fiecare noapte. După ce pleacă lasă un miros ciudat prin aer. Cred că se aseamănă cu parfumul reginei-nopţii. Poţi înţelege asta?

Bărbatul nu-i răspunse. Îngrijitorul continuă:

— Vreau să spun că, de fapt apariţiile lui îmi sînt foarte familiare. Într-o seară i-am lăsat ceva de mîncare. Nu s-a atins de ea. Am repetat treaba asta şi a doua seară şi aşa mai departe. Ei bine, pînă la urmă a mîncat.

— Deci, e de pe pămînt, surîse bărbatul.

— Am spus eu că vine din altă parte? replică bătrînul şi scoase din buzunar un manual de biologie

Ospătarul apăru ca din pămînt aducîndu-mi două halbe, deşi eu cerusem numai una.

— Două să fie? mă întrebă zîmbind.

Am dat din cap şi am plătit.

Bătrînul îngrijitor răsfoia cartea. Mi-am tras scaunul mai în faţă să pot vedea mai bine. Am sorbit o înghiţitură. Berea era rece şi proaspătă. Ce îţi poţi dori oare mai mult la sfîrşitul verii? Bătrînul se oprise la o pagină anume. Bărbatul se aplecă să vadă şi scoase o exclamaţie de uimire. Fotografia reprezenta un pterodactil reconstituit.

— Este nemaipomenit, nu-i aşa? se entuziasmă îngrijitorul. La început nu mi-a venit nici mie să cred. De cîte ori vine, se spală în bazin şi scoate nişte sunete ciudate. Cred că se bucură. Am cea mai minunată apă din regiune. N-ai să găseşti alt ştrand mai bun.

— Şi zboară prin aer? Seamănă într-adevăr cu pterodactilul ăsta din carte?

Bătrînul îngrijitor dădu din cap cu hotărîre. Se simţea ca un om care are în păstrare un lucru important.

— Şi n-ai vorbit cu nimeni? întrebă bărbatul.

— Nu cred că lui i-ar plăcea. În fond, nu face rău la nimeni.

— Diseară vin cu un blitz. Ce zici? îi facem o fotografie şi gata. Pe urmă mergem la muzeu sau la ziar.

Bătrînul goli halba. Îl privi pe bărbat fără să scoată o vorbă. Îşi aprinse o ţigară. Apoi spuse plin de bucurie.

— Vine toamna. E frig. Cred că va pleca spre nişte locuri mai

calde. Poate că la vară se va întoarce. Doar am cea mai bună apă…

Se ridicară şi se despărţiră în colţul străzii. Pe bărbatul necunoscut aveam să-l revăd o zi mai tîrziu în tramvai. Se adresa unei femei:

— Tata a fost întotdeauna un om ciudat. Acum însă a îmbătrînit de tot. M-a chemat de la Reşiţa să-mi povestească despre o pasăre sau aşa ceva care vine să se scalde în bazin. Ce zici? întrebă rîzînd bărbatul.

Restul discuţiei nu-l cunosc pentru că a trebuit să cobor la policlinică. În timp ce doctorul, cu un cleşte uriaş în mînă, se pregătea să-mi scoată o măsea, care îmi dădea de mult timp de furcă, mi-a venit în minte ştrandul şi bătrînul îngrijitor care repara duşurile şi fuma, lipsit de griji, ţigări fără filtru.